

**XVI-oji pasaulinė
Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės asamblėja
Libanas, 2013 metai**

„Nuo mūsų šaknų iki pakraščių“
Šitas mano mylimasis Sūnus. Klausykite jo! (Mk 9, 7)

Baigiamasis dokumentas

1. Ant Fatkos kalvos, stūksančios virš Beiruto, lydima Kalno Dievo Motinos, mūsų Asamblėja širdyje laikė Tėvo žodžius, ant kitos kalvos ištartus Kristaus mokiniams: „Šitas mano mylimasis Sūnus. Klausykite jo!“ (Mk 9, 7). Mums, kaip ir tiems mokiniams, buvo gera čia būti.
2. Susirinkome Bažnyčios paskelbtais Tikėjimo metais, siekdami vėl iš naujo klausytis Tėvo mylimojo Sūnaus, kuriame Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė įsišaknija. Susirinkome Libane, dėkodami už sprendimą ir įsipareigojimą, nepaisant įvairiausių sunkumų, Asamblėją rengti šioje vietoje – bibliniame krašte, žemėje, po kurią kitados vaikščiojo Kristus. Tai mus priartino prie išganymo istorijos, kuria dalijamės su visa Dievo tauta, giliųjų ištakų. Susirinkome po Libano kedrais, šakomis siekiančiais dangų, o šaknis įleidusiais giliai į žemę, visuomet žaliuojančiais ir mus įkvepiančiais nuolat atnaujinti savo veržlumą. Susirinkome minėdami ignaciškojo dvasingumo pasauliečių bendruomenių 450-ąsias metines ir dėkinga širdimi prisimindami ypatingas malonių kupinos mūsų istorijos ištakas. Susirinkome džiaugdamiesi mažuoju Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės šeimos nariu, buvusiu drauge su mumis ir mus kvietusiu tapti tokiems kaip vaikai – kupiniems nuostabos ir gėrėjimosi.
3. Asamblėjoje šventėme tautų ir kultūrų įvairovę, atstovaujamą Pasaulio bendruomenėje. Džiaugėmės, kad šią tautų ir kultūrų įvairovę gyvybingumu ir jaunatviškumu dar labiau praturtino trys naujos nacionalinės bendruomenės – Botsvana, Gvatemala ir Lietuva, – kurias Asamblėja priėmė patvirtino Pasaulio bendruomenės vardu. Gėrėdamiesi Dievo Dvasios darbu šiuose skirtinguose mūsų [bendruomenės] kūno nariuose klausėmės, kaip šios bendruomenės keliavo lydimos bendruomenių–krikštatėvių. Džiaugėmės liudijimais apie santykio tarp krikšto tėvų ir krikšto vaikų pasikeitimą į santykį tarp to paties [bendruomenės] kūno draugų. O, anot šventojo Pauliaus, „jei kuris narys pagerbiamas, su juo džiaugiasi visi nariai“ (1 Kor 12, 26).
4. Tuo pat metu įsisąmoninome, kokius skausmus išgyvena kai kurie Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės nariai ar grupės. Buvome sujudinti pasakojimų apie žmonių kančias, šiuo metu patiriamas Artimųjų Rytų regione. Šie žmonės seka kenčiančiu Kristumi ir dalyvauja Jo kančioje. Taip pat išgirdome apie vidinius susiskaldymus, sutrukdžiusius kai kurių nacionalinių bendruomenių delegacijoms prisidėti prie mūsų; tai mums priminė, kad, būdami kūnas, kenčiame ir dėl žmogiškojo trapumo. „Jei kenčia vienas narys, su juo kenčia ir visi nariai“ (1 Kor 12, 26).
5. Toks buvo mūsų susirinkimo kontekstas šiame [bendruomenės] augimo nuo šaknų iki pakraščių etape. Asamblėja pripažino, kad būdama pasauliečių apaštalinis kūnas (Nairobi, 2003), paremtas ignaciškuoju dvasingumu, [bendruomenė] visų pirma yra pasaulietinė. Tai reikalauja, kad šis dvasingumas būtų suvokiamas ir išgyvenamas taip, kaip tinka pasauliečiams. Žinoma, mes liekame bendrystėje su visais, gyvenančiais ignaciškuoju dvasingumu, ypač su mūsų broliais jėzuitais, tačiau Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės pašaukimas yra būtent pasauliečių ignaciškasis

pašaukimas – ypatingas būdas išgyventi pamatinį mūsų, kaip pakrikštytųjų, pašaukimą. Esame pašaukti vis giliau ir vis autentiškiau išreikšti ir išgyventi šį pašaukimą, gilinti tikėjimo gyvenimą, gražinantį teisingumą nuo neteisingų struktūrų naštos dejuojančiam pasauliui.

6. Ignaciškasis pasauliečių kūnas, sudarytas iš Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės, yra apaštalinis – t. y. tarnaujantis Dievo misijai. Mūsų apaštalavimas, kaip ir dvasingumas, taip pat turi būti pasaulietinis. Kartais KG bendruomenės nariai asmeniškai įsitraukia į apaštalinę veiklą, o kartais pati KG bendruomenė, būdama kūnas, atstovauja institucijai arba dalyvauja tarptautinėje iniciatyvoje. Tačiau visų šių misijos lygmenų pamatas yra esminis kiekvieno KG bendruomenės nario pakvietimas kasdien gyventi ignaciškuoju pasauliečių pašaukimu. Tai reiškia būti „kontempliatyviame veikloje“ namuose, šeimoje, darbe, visuomenėje, politiniame bei kultūriniame gyvenime, renkantis paprastą gyvenimo būdą. Jei savo misijos neišgyvename šiame lygmenyje, tai visa kita, ko tik imsime kitose srityse, bus tarsi „namas, statomas ant smėlio“. Išgyvendami savo misiją šiame, pamatiniame, lygmenyje, namą statome ant uolos.
7. Kvietimą rasti Dievą kasdieniame gyvenime dar labiau sustiprino Pasaulio KG bendruomenės Bažnyčios asistento t. Adolfo Nikoláso, SJ, žodžiai, mus drąsinę ieškoti būdų, kaip galėtume bendradarbiauti su šių laikų pasauliu, naudodamiesi išminties kalba. Kaip pavyzdį jis minėjo popiežių Pranciškų, kuris liudija šį išminties kelią labai paprastai, susitikdamas su įvairių tikėjimų vyrais ir moterimis bei su netikinčiais. Šiuo atveju išmintis yra maloningo Dievo veikimo atpažinimas ne vien tik akivaizdžiausioje Jo veikloje per visą istoriją, bet visur, įprastame gyvenime. Tai tas pats kelias, vedantis į Kontempliaciją meilei pasiekti (DP, 230–237), kad rastume Dievą visuose dalykuose. Mūsų pašaukimas būti pranašiška pasauliečių bendruomene (Fatima, 2008), žinoma, lieka svarbus iššūkis siekiant didesnio autentiškumo patiems bei kartu su kitais tikėjimo bendruomenės nariais. Bendraujant su neturinčiais tokio pamato, išminties kelio paieškos mums gali padėti atrasti gilų, naują ir paprastą kalbėjimo būdą, per kurį užmegsime dialogą su šių laikų žmonėmis.
8. Kvietimas eiti išminties keliu dar labiau skatina mus siekti bendradarbiavimo, kai atpažįstame Dievo misijos užmojų ir savo ribotumą. Bendradarbiavimas yra ir Dievo veikimo būdas. Visa Švenčiausioji Trejybė įsipareigojo gelbėti pasaulį: „Išgelbėjime žmonių giminę“ (DP, 107). Dievas pasirenka Mariją būti pirmuoju žmogumi, bendradarbiaujančiu su Juo išganymo darbe, ir laukia jos „taip“. Ji yra mūsų bendradarbiavimo Kristaus misijoje pavyzdys (BP, 9). Kristus pradėjo viešąją veiklą pirmiausia imdamasis formuoti kūną: Jis pašaukė bendradarbius, kurie po Sekminių sudarė ankstyvąją Bažnyčią – Kristaus Kūną. Kalbėdami apie Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenę, kaip kūną, visada turime suprasti, kad esame šio didžiojo Kristaus Kūno dalis. Nėra ateities, jei nėra bendradarbiavimo. Naujos kryptys bei įžvalgos, kalbant apie misiją, reikalauja naujų bendradarbiavimo būdų.
9. Ignaciškojo dvasingumo centre – Dievo įsikūnijimas mūsų tikrovėje per Jėzų Kristų: Jo gyvenimą, mirtį ir prisikėlimą. Todėl esame pasirengę įsitraukti į šiuolaikinio pasaulio tikrovę – leisti, kad ji mus keistų, ir padėti ją keisti. Tai darome atsinešdami tiek profesines kompetencijas, tiek šių laikų poreikiams pritaikytas specifines ignaciškąsias priemones – dvasines pratybas, dienos peržvalgą, SSPJ procesą (skirti, siųsti, palaikyti, įvertinti), įžvalgos gilinimą, taip pat gebėjimą klausytis, kalbėti ir veikti paprastai bei giliai. Būdami įsišakniję šiose savojo pašaukimo malonėse, esame kviečiami atpažinti „pakraščius“ ir juos „prisijaukinti“ – atsiverti, su pagarba priimti.
10. Rengdamiesi Asamblėjai, apžvelgėme nacionalines bendruomenes, ypač mąstydami apie tris „pakraščius“: globalizaciją ir skurdą, šeimą bei ekologiją. Visus juos pripažinome kaip svarbius šių laikų „pakraščius“, dar įvardydami ir ketvirtąjį, iškilusį mūsų svarstymuose, – jaunimą.

11. Toliau išdėstyti punktai pristato veiklos kiekviename „pakraštyje“ gaires ateinantiems penkeriems metams. Nacionalinės bendruomenės turėtų įsisaugoti, kad šie punktai pateikia pagrindines Asamblėjoje išryškėjusias įžvalgas, kurios turėtų būti suvokiamos ir taikomos atsižvelgiant į vietinį, regioninį bei nacionalinį kontekstą.

12. Veiklos gairės:

Šeima

- Rodyti atvirumą, supratimą, pagarbą ir jautrumą įvairiose šeimyninėse situacijose esantiems žmonėms.
- Bendradarbiaujant su kitais kurti ugdymo programas poroms ir šeimoms.

Globalizacija ir skurdas

- Plėtoti dvasines priemones, siekiant kuo geriau suvokti ir kuo tinkamiau pasitikti kylančius iššūkius.
- Kuo plačiau skleisti įgytą patirtį bei konkrečias iniciatyvas.

Ekologija

- Savo nuostatomis bei veiksmais ugdyti jautrumą ir pagarbą kūrinijai.
- Plėtoti dalijimąsi patirtimis bei gera praktika (kaip, pavyzdžiui, „Amazonės projektas“).

Jaunimas

- Prasminga jaunimą įtraukti į bendruomenę.
- Jaunus žmones stengtis sudominti mūsų apaštalinio darbu.

13. Asamblėjos įsipareigojimai:

- Įsipareigojame asmeniškai dirbuotis keturiuose „pakraščiuose“ visur, kur tik mūsų troškimai ir įžvalga ves.
- Toliau plėsimė mūsų apaštalavimo bei atstovavimo „tinklą“, laikydami principo „iš apačios į viršų“. Ignaciškosiomis priemonėmis naudosimės ir socialiniuose tinkluose (pvz., „Jesuit Networking“).
- Taip pat įsipareigojame dalytis savo patirtimis bei geromis praktikomis, tokiomis kaip „Rincon de todos“ arba vaizdo medžiaga apie muzikos instrumentus, pagamintus iš perdirbtų atliekų.

14. Pasiūlymai Pasaulio KG bendruomenės Vykdomajai tarybai:

- Siūlome, kad Vykdomoji taryba padėtų Bendruomenei geriau suprasti tėvo Nikoláso kvietimą mokytis skaityti naujus šiuolaikinės tikrovės ženklus.
- Siūlome Vykdomajai tarybai sudaryti komisijas, skirtas jaunimui bei Bendriesiems principams ir Bendrosioms normoms.
- Siūlome, kad, tęsdama 2008 m. Fatimoje vykusios Asamblėjos įžvalgas, Vykdomoji taryba padėtų [vietos] bendruomenėms geriau suprasti savo, kaip pasaulio bendruomenės, tapatybę įvairiais lygmenimis: ugdymo, įsipareigojimo, finansinės atsakomybės ir bendradarbiavimo su kitais. Asamblėja taip pat mano, kad reikia pagilinti ir išgryninti narystės klausimą.

15. Šie konkretūs pasiūlymai liudija, kad mes, kaip ir mokiniai ant Atsimainymo kalno, suprantame, jog negalime pasilikti gaubiami debesies. Žinome, kad išgyvenę susitikimą ant savosios kalvos, klausęsi mylimojo Dievo Sūnaus ir atlikę įžvalgą, Kristus esame siunčiami leisti į kalno papėdę – į kasdienį gyvenimą ir į pasaulį. Siekiame tai daryti kartu su Juo, giliau įleidę šaknis ir būdami atviri vis naujiems pakraščiams.